

готвяха да възстанѣтъ, бидоха принудени да бѣгатъ въ Австрийската земя за да се избавятъ отъ отмъщението на старитѣ свои господари. Не само Сърби и Арнаути (Албанци), но и Българи се преселиха подиръ Австрийскитѣ войски. Жителитѣ на Чипровецъ и отъ други горски мѣста въ Балкана заселиха се въ Седмиградско; на тѣхнитѣ боляри царь Леополдъ I. потвърди привилегиитѣ, които имъ били дадени нѣкога си отъ българскитѣ царие. А когато чрезъ блистателнитѣ побѣди на принца Евгения Савойскій Австрия на пожаревацкия миръ (1718) придоби голѣма часть отъ днешното Сръбско княжество и Мала Влахия до р. Алута, тогасъ и Българетѣ начнаха пакъ да се надѣватъ за да се освободятъ; отъ тия врѣмена сж останали българскитѣ колонии въ Банатъ, които иматъ на брой около 26,000 души. Въ 1737 год. Австрийцитѣ пакъ достигнаха до околноститѣ на Срѣдецъ, но военното щастие скоро съвѣмъ ся промени и войната се свърши съ това че Австрия изгуби Сърбия и Мала Влахия.

Отъ това врѣме Българитѣ и въобще южнитѣ Славене престанаха да се надѣватъ за помощъ отъ Австрия и обърнаха очитѣ си къмъ Руссия. Още въ XVI столѣтие Охридскитѣ Архиепископи пѣтували въ Руссия да събиратъ за своята църква пари, и още тогасъ, както видиме отъ извѣстията на Венецианскитѣ посланници, турцитѣ твърдѣ добрѣ проумѣвали опасността отъ Руссия, на която единовѣрцитѣ живѣятъ въ цѣла България, въ Сърбия, въ Босна и въ Гръция. Югославянскитѣ борци и духовни лица често пѣтуваха въ Руссия; отъ Руссия пращаха кни-